

slutte mig til Modifikationer, som jeg i og for sig ikke vilde anse for at være hensigtsmæssige. Jeg maa personlig erklære, at jeg for mit eget Bedkommende sympathiserer mest med den Opfattelse, som ligger i det Forslag, hvorefter al Lyng i Henseende til Offer falder bort. Smidertid har dette Forslag ganske vist ogsaa nogen Modstand imod sig, og om det skulde berede nogen Vanskelighed at gjøre en Forandring i det tidligere Forslag, der har foreligget, kan jeg ikke med Sikkerhed sige, men jeg tror ikke, at der vil ligge nogen Hindring deri. Hvad det andet Forslag angaar, da har det optaget en væsentlig Del af, hvad der laa i de tidligere Forslag, men med nogen Forandring, som jeg tilstaaer, at jeg ikke kan forstaa, men som jeg i hvert Fald ikke tror vil medføre uoverkommelige Vanskeligheder ved fremtidige Forhandlinger, forsaavidt Forslaget vil blive lagt til Grund for saadanne.

J. A. Hansen: Det skal ikke negtes, at den ærede Minister jo i flere Punkter har strakt sig meget langt, det maa vi indrømme; men Sagen er, at han ikke har troet at kunne strække sig længere over for os i Hovedpunkterne og i det Væsentlige. Den ærede Minister vil vist ikke negte, at det var det større Flerital i Kirkekommissionen, som holdt saa stærkt paa disse Tiender og Lønninger ved Tiende, og jeg har den Tro — jeg tager maasse feil — at den ærede Minister vilde have været lettere at drage bort fra disse Tiendelønninger, hvis ikke Kirkekommissionen havde været; dette har jeg udtalt tidligere, og det er fremdeles min Mening. Den ærede Minister havde efter min Opfattelse ikke behøvet at gjøre saa mange Indrømmelser ved de mindre væsentlige Ting — for den Sags Skyld kunde vi nok have faaet en Lov vedtaget — naar han blot kunde have gjort nogle Indrømmelser ved det, som er Hovedpunkterne for os; men det er som sagt netop der, hvor han har lovet ikke at gjøre nogen Indrømmelse. Jeg betragter det som en urigtig Opfattelse, naar vi høre de Herrer Ministre bestandig lade sig bestemme med Hensyn til, hvad de kunne gaa ind paa, af den Mening, som de have om, at kunne faae Landsathinget med til. Jeg tror, at det i flere Tilfælde vilde gaa bedre, naar de ærede Medlemmer af Regjeringen overfor Folkethinget mere vilde betragte sig som staaende som Talsmænd for deres egne Ansættelser, og da lade det komme an paa, naar Lovforslaget avancerede over til det andet Thing, hvorvidt de kunde faae dette andet Thing med. Derved vilde efter min Mening Regjeringens Stilling i denne Henseende blive baade klarere og bedre, end den nu er. Den skaber sig efter min Formening mange Vanskeligheder ved bestandig at anføre, at dens Modstand mod et eller andet Forslag for en Del eller væsentligt beror paa, at den ikke tror at ville kunne faae Landsathinget med.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Maa jeg blot bemærke, at jeg er fuldstændig enig med den ærede Rigsdagsmand i hans Opfattelse af en Ministers Stilling, og jeg tror ogsaa i det Hele at have fulgt den, den nemlig, at Ministeren skal have sin egen Mening om Sagen, og jeg maa derfor fastholde og hævde, at det er min egen Mening, som jeg har forsvaret og indbragt som Forslag i min Stilling som Minister. Det er altsaa min Mening om Sagens rette Ordning, men saa vil den ærede Rigsdagsmand fra sin Side vistnok indrømme mig, at det er nødvendigt under Forhandlingen af en Sag, og især en stor og omfattende Sag, at Ministeren ogsaa for en Del tager Hensyn til Muligheden af at faae det gennemført, hvorom der er Spørgsmaal; dette vil den ærede Rigsdagsmand vistnok fuldstændig indrømme mig. Men det er ikke sjældent i den sidste Tid, at jeg har maattet høre som en modsat Opfattelse, at jeg stod altfor stift paa min egen Mening, holdt for stærkt paa den, og ikke vilde se, at der var en saadan Modstand tilstede, som ikke vilde kunne brydes, og at dette maatte Ministeren dog ogsaa tage Hensyn til. Men jeg synes virkelig, at det er temmelig rimeligt, at man tager Hensyn til — og ogsaa udtaler, at man gjør det — hvorvidt der er Mulighed for at faae en Foranstaltning gennemført paa Grund af hele den Opfattelse, som ikke blot maa formodes og antages at være tilstede i det andet Thing, men som har lagt sig for Dagen paa den fyldigste og mest deciderede Maade, og at Ministeren, naar han søger at komme til et Resultat, ogsaa maa søge at faae et saadant, som vil have Betydning i det andet Thing; ligesom man ogsaa omvendt maa finde det fuldstændig rigtigt, — og det sker naturligvis ogsaa — om Ministeren i det andet Thing med Hensyn til Spørgsmaal, som der kommer frem, gjør opmærksom paa, at Sagen vil møde saa afgjort Modstand hos nærværende Thing, at man forudsat at man vil have Sagen bragt igjennem, maa søge at lempe sig derefter eller rent komme bort derved. Anden Opfattelse har jeg ikke.

Rosod: Jeg skal kun sige et Par Ord og fatte mig i al Korthed. Det ærede Medlem for Veite Amts 3die Valgkreds (Ch. Nielsen) paastod, at de Medlemmer, der havde stillet det Vindringsforslag, som jeg har været med til at stille, egentlig skyldte at gjøre Rede for, hvilke Fremskridt de troede, at dette Forslag vilde medføre. Saaledes opattede jeg det ærede Medlem. Jeg har fem Fordele, som jeg har fundet deri, og det er altid Noget; for det Første: at de Midler, der nu gaa til Lønninger for Folketirkens Præsteskab, blive ligeligere og bedre fordelte end nu, idet de store Indtægter blive nedsatte og de smaa blive satte noget tilveirs; dette vil særlig gavne den Landsdel, hvor det ærede Medlem har hjemme — jeg